

Med Targa 42 i Lyngen

Ramsalt fjelltur

Topptur ved havet vinterstid er en naturopplevelse uten sidestykke. Med båt som transportmiddel blir turen komplett.

TEKST: FREDERIK FINNES
FOTO: FREDERIK FINNES OG EIRIK BRÆIN GIKLING

Storgalten ser på langt nær så brutal ut på avstand som den faktisk viser seg å være. Fra fjæresteinene på nordvestsiden av Lenangen reiser fjellet seg gradvis, nesten som en børsurve i oppgangstider, og flater først ut rundt 1200 høydemeter. Helt der oppe på toppen er det vinterkledde fjellet krydret med svarte flekker av avblåst stein, og ned fra platået faller fokksamlende renner som kaster små skygger i det skarpe sollyset. Til Lyngsalpene å være, fremstår ikke Storgalten som noen mannevond toppturdestinasjon, men å klatre seg

opp med ski og feller, og deretter komme seg velberget ned, er ikke en aktivitet det tas lett på selv i disse områdene.

– Storgalten er blant de seks mest besøkte toppene i Europa uten banetilgang, sier Geir Arne Westby og løfter kikkerten mot øynene. Stuevinduet foran oss er som en 180-graders storskjerm

som viser et vintereventyr i konstant, men sakte endring. Landskapet rundt oss er fantastisk vakkert, innsvøpt i en fredelig, lyseblå himmel. Og man blir lik som aldri mett av å stirre utover de hvite fjellene.

Geir Arne er deleier i tur- og opplevelseselskapet 69 grader nord, som arrangerer båt- og

fjellturer i området. Landskapet og naturen i Lyngen kjenner han naturlig nok ut og inn. Geir Arne sveiper over fjellsiden med kikkerten, før han strekker seg etter kaffekoppen og fortsetter. – Ingen tvil om at vi har et eldorado for turinteresserte rett utenfor døren her. Folk kommer fra hele verden for å gå på ski eller jakte ►

Solide, robuste og kraftfulle Targa 42 er som skapt for arktiske forhold.

◀ i Lenangen. Kronprins Haakon Magnus er blant dem som har gått Galten-turen flere ganger, og trives godt i Lyngsalpene. En annen kar som har nok Storgalten-erfaring, er Vegard Ulvang. Han løp til toppen tre ganger på en dag, smiler Geir Arne.

Nær ved å svime av

Selv sitter jeg i stuas komfortable Stressless. Ytterklærne er

på, men jeg fryser som en våt bikkje. Streptokokkene i halsen har sørget for et begrenset inntak både av væske og mat de siste dagene, og de siste restene av krefter er brent ut. Jeg oser en blanding av penicillin og svette, og er nær ved å svime av hver gang jeg svelger. Men selv om jeg vet at dette er det beste stedet jeg kan være akkurat nå – i et varmt hjem med

gjestfrie og hyggelige folk nede i Nord-Lenangen – ville jeg selvsagt helst vært på vei til toppen med de andre. Det var jo derfor jeg kom hit. Halsbetennelsen burde vel strengt tatt holdt meg hjemme, men planene var alt i boks. Det var for sent å snu.

Det startet lovende. Fire forventningsfulle sjeler våknet til et tynt slør av godværsdis over Tromsøya. Løfter om en bra dag

var nesten allerede innfridd. På brygga i sentrum møtte vi dagens guide, Eirik Bræin Gikling fra Farout Event & Adventure AS – en våken og smørblid kar med planene klare.

Passende båt

Og som transportmiddel mot destinasjonen Lenangen på Lyngenthalvøya: et passende redskap ved navn Targa 42. Vi

kunne ikke vært bedre sikret mot kjipe sjøforhold enn dette. Da er det også typisk at værgudene smiler ekstra bredt.

Reisen gikk nordover mot Grøtsund. Bratte, nesten skogløse øyer blinket hvitt i marssola og hindret fritt utsyn til ishavet i vest. Komfortabelt plassert i styrehuset hørte vi Eiriks beskrivelse av den fem timer lange toppturen vi snart skulle i gang med. Han lo-

vet en kraftkrevende, men spektakulær tur, kanskje den beste området har å by på.

Targas flaggskip turet som ventet uanstrengt fram i småbølgene. Ingen match for dette skroget, som er bygd for riktig utrivelig vintervær. Da slipper man å ligge så mye værfast under turistsesongen, noe som er hovedgrunnen til at gutta i 69 grader nord kjøpte denne bå-

ten. Etter en forblåst jomfrutur fra Sandnessjøen og opp, var mannskapet sikre på at valget de tok var riktig.

Vil formen holde?

Etter halvannen time i en marsfart på 30 knop er vi fremme i det lille samfunnet Nord-Lenangen. Ivrige etter å innta fjellsiden, og med tidspresset hengende over oss, kommer utstyret raskt på.

For mitt vedkommende gjelder off-piste-ski med Alpine Trekker-skiner i slalåmbindinger, feller, skredsøker, spade, søkestav og hjelm. I sekken ligger tre kameraer, ekstra ullundertøy, en ekstra genser, litt verktøy, samt mat og drikke.

Endelig klare. Guiden Eirik labber først inn i bakken, etterfulgt av Morten S og Morten D, deretter undertegnede, og til ▶

Geir Arne Westby holder utkikk ved stuevinduet.

◀ slutt Erik som baktropp. Forholdene har rukket å bli perfekte. Det er vindstille, og en varmende sol skaper påskestemning selv uten våt snø. Ruset på omgivelsene, og kanskje en og annen smertestillende febernedsetter, føler jeg meg bedre til mote enn på lenge, og de første stegene på topptur-ski med feller under går bedre enn ventet. Kanskje vil dette gå veien likevel?

Topplokket vibrerer

Svaret får jeg bare et snaut kvarter senere. Selv synet av den hvite idyllen foran meg, og tanken på den heftige nedfarten, er ikke nok til å motivere en streikende kropp. Rett over tregrensa tygger jeg piller som om det skulle vært Non-stop. Hjelmene kjennes som et lokk over en kokende gryte, og halsen som om noen har tatt en bit av den. Følelsen av å være femte hjulet på vogna, det svakeste leddet i kjeden, krydrer heller ikke tilværelsen, men det aller verste er det faktum at jeg ikke lenger kan nyte omgivelsene rundt meg. Et stykke lenger oppe i bakken må jeg innse nederlaget. Tiden for å snu er kommet.

Noe pudder får jeg uansett smake, nok til at det var verdt strabasene. Da gutta tar kameraene og forsvinner mot toppen, river jeg fellene av og setter utfor. Kreftene kommer snart tilbake, og med dem tryggheten og kjøregleden. Utsikten mot svart hav er fantastisk. Snøen under skiene lett og urørt. Selv med et lite lag av skare forårsaket av siste døgns tem-

For båt og fjellelskere

■ I Lenangstraumen i Nord-Lenangen ligger Lyngen Havfiske og Tursenter AS, som egner seg godt som base dersom du er toppturfreak, enten med eller uten båt. Selskapet har fem moderne rorbuer ved bryggeanlegget, som hver huser opptil seks personer. Selskapet leier dessuten ut mindre fiskebåter til dem med fangstbehov, og har et samarbeid med selskapet 69 grader nord, som tar turister på utflukter i sin Targa 42. Se www.lyngenhavfiske.no og www.69gradernord.no.

forteller at guiden ligger i tet. Eriks røde jakke følger tett, så den grønne til Morten S, og et stykke bak kommer et par gule bukser vandrende. Morten D har tydelig fått smake melkesyre, men henger tappert med.

Rosa topper

Ikke lenge etter er gutta oppe på platået. Det er vanskeligere å skimte silhuetene mot den stadig mørkere himmelen. Ikke langt igjen nå, og de har bare brukt fire timer opp. Det siste stykket er åpenbart bratt, for de tar av seg skiene og går den siste biten.

Før jeg rekker å tømme brusglasset, er fjelltoppene blitt rosa. Snart minner utsikten fra stuevinduet mest om en versjon av Harald Oskar Sohlbergs "Vinternatt i Rondane".

Erik er den første utfor i en av snørennene der oppe, og jeg kjenner et stikk av misunnelse, som om litt blir overvunnet av behaget ved å sitte tilbakelent i en Stressless i en varm stue, med en utsikt som i et kontrolltårn. Det får bli en annen gang, tenker jeg idet resten av gutta starter turen mot fjæra.

frederik.finnis@hm-media.no

En skredsøker er sikkerheten selv når man befinner seg i et rasutsatt område.

peraturforskjeller, blir nedturen en stor opptur, med lange svinger og fin flyt. Men skogkanten kommer så altfor raskt på, og snart er jeg tilbake i fjæra som førstemann.

– Skal være på vakt

I familien Westbys hjem er det fredelig og stille. Tenåringene har gått ut for å kjøre snøscooter. I et hjørne av stuen står TV-en på og forteller om Stoltenbergs bortforklaringer i hijab-saken. Neste nyhetssak handler om Stranda skianlegg, der det har gått et skred. Man vet ikke om noen er savnet.

– Snøskredfare er ikke så stor her i fjellene, selv om det har snødd en del i det siste, sier Geir Arne, fortsatt med kikkerten mot øynene. – Det blåser fort fritt for snø på toppene. Det gjør det tryggere å gå, men man skal alltid være på vakt. For litt siden hadde vi en ulykke her på Storgalten, da en gjeng var på skitur til toppen. På veien ned falt en av jentene stygt og skadet seg mot noen steiner, og måtte bli hentet med redningshelikopter. De ringte meg fra avisa Nordlys og ville ha bilder av hendelsen, men jeg hadde ikke tatt noen.

– Der ser jeg dem! Geir Arne avbryter seg selv og rekker meg kikkerten. I den øverste enden av ryggen, like ved platået, kan jeg se fire små skikkelser mot den hvite bakgrunnen. Klærne avslører hvem som er hvem. Eirik's hvite bukser

Fire karer på båttur til Lyngen (fra venstre): Morten Sohlman, guiden Eirik Bræin Gikling, Morten Doresius og Erik Bratterud.

Nanoferie i nord

■ Eirik Bræin Gikling i opplevelse- og turselskapet Farout AS har spesialisert seg på fjellture og jaktture av ulike slag. Nordmøringen drev tidligere en bar i Oslo, men bosatte seg senere i Tromsø og har i løpet av de siste årene blitt en erfaren turarrangør i Nord-Norge. Eirik har spesialisert seg på "sking by boat" og kan tilby både ukesturer og langhelger som guide på fjellture med og uten ski i Troms. Nå vil han også fokusere på såkalte nano-ferier, altså en tur av typen vi var på, med kun én overnatting.

– Man kan oppleve mye på én dagstur her nord, og det trenger ikke koste all verden, heller. Nanoferier er i tiden, et perfekt konsept for topp-turer som dette, mener Eirik. www.farout.no.

